

[Hvidberg.]

præstelige kvalifikationer kan det anføres, at han to gange i løbet af det sidste halvår har været indstillet som nr. 2 til embeder i Roskilde stift. Man har altså haft øje for hans kvalifikationer også som præst.

Jeg vil i det hele taget advare mod denne opstilling: den ene, nr. 1, er en dygtig kirkehistoriker, den anden, nr. 2, er en god præst. Man kan udmærket være både en dygtig kirkehistoriker og en god præst. Man kan også være en fremragende religionshistoriker og tillige en fremragende biskop, som f. eks. biskop Söderblom. Det videnskabelige arbejde er en tjeneste for kirken — det må man forstå.

Den på videnskabeligt grundlag hvilende præsteuddannelse, som vi har her i landet, og det videre videnskabelige arbejde, som nogle teologer er i stand til at gennemføre, er af uhyre betydning for kirken. Det forstår man ikke mindst i disse åndemanertider, som vi efterhånden lever i. Derfor bør myndighederne støtte de unge, der har ofret tid og kraft og pengemidler på videnskabelige teologiske studier. Det er et rimeligt og forstandigt hensyn, som bør tages. Men her ser det snarere ud, som om det er kommet nr. 1 til skade. Det er det, som gør mig ængstelig. Det kan dog ikke være sådan, at de unge kommer og siger til os: jeg tåbe, som har ofret tid og kræfter for videnskabelig og kirkehistoriens skyld, nu bliver det et minus for mig.

Jeg kunne også have lyst til i denne forbindelse at sige et par ord om universitetsadjunkterne. Vi er taknemlige for, at vi har fået disse stillinger til fremme af ung dansk videnskab, men det lader sig ikke nægte, at disse unge undertiden kommer i en vanskelig situation, når deres 6-årige periode ved universitetet er udløbet. Ikke alle kan i et lille land som vort blive fast ansat ved et universitet som professorer eller lignende, men så må myndighederne støtte disse højt kvalificerede unge, hvis der er mulighed derfor, og i alt fald ikke tilsidesætte dem.

Til slut skal jeg blot gøre den bemærkning, at jeg ikke ved dette spørgsmål på nogen måde har ønsket at kaste en skygge over den foretrukne, nr. 3, som er en udmærket dygtig ung præst, og som jo er uskyldig i den situation, han er kommet i.

Kirkeministeren (Frede Nielsen): Jeg kan ikke undlade at udtale min forundring over, at denne sag er gjort til genstand for et spørgsmål her i det høje ting. Denne

sag adskiller sig kun fra hundrede andre sager derved, at en af de indstillede er universitetsarbejder. Der er mange tilfælde af denne art. Der er heller ikke det mindste usædvanlige i, at nr. 1 ikke udnævnes. Der kan være mange særlige forhold, ikke blot af personlig art, men også lokale forhold. Det er de to ting: vurderingen af personerne og vurderingen af forholdene på stedet, der tilsammen er afgørende; man løsnr dem ikke gerne og meget sjældent fra hinanden.

Det ligger sådan med hensyn til disse indstillinger, at kun dér, hvor der kommer en enstemmig indstilling, er ministeriet absolut bundet, og hvor indstillingen er klar og stærk, men dog ikke enstemmig, er det selvfølgelig, at myndighederne i høj grad er bundet af den; men jo mere delt en indstilling er, des friere står myndighederne.

I dette tilfælde var indstillingen så delt, som den overhovedet kunne være. Nr. 1 fik 4 stemmer, nr. 2 fik 3 og nr. 3 fik 2 stemmer. Hvor delingen er så stærk, er det uden videre klart, at dér må provstens, biskoppens og ministeriets skøn være så meget mere selvstændigt. Det, som vi i kirkeministeriet må bygge på — og det må vistnok enhver indrømme er rigtigt —, er det skøn, som provsten og biskoppen har, for man kan ikke i ministeriet have det nøje kendskab til alle de mange præster og heller ikke til de lokale forhold, som biskoppen og provsten, der har det på nærmere hold, har.

Jeg blev, efterhånden som det ærede medlem fremkom med sin motivering, mere og mere forbavset. Jeg havde tænkt mig, at dette spørgsmål og det angreb, der er rettet mod kirkeministeriet og biskop Rosendal i anledning af denne afgørelse, byggede på noget virkeligt, at det ikke var dette tilfælde alene, man byggede på, men at man havde en serie af tilfælde, så man kunne sige: her er tale om en tendens, her er tale om, at ministeriet og måske navnlig biskop Rosendal har en tendens til ikke at ville have med disse mennesker at gøre. Vi hørte i hvert tilfælde her i første omgang ikke nævnt noget som helst andet end dette ene tilfælde. Jeg kan trøste den ærede spørger med, at der mig bekendt ikke er hverken biskoppen eller ministeriet noget som helst ufordelagtigt bekendt om den som nummer 1 indstillede, ikke spor; såvidt jeg er orienteret, er det rigtigt, at han er en overmåde dygtig universitetsmand. Men jeg finder ingen som helst begrundelse for at frem-